

Arrest

nr. 89 682 van 15 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juli 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) en tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat I. KEIRSEBILCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 1 februari 2010.

1.2. Aangezien hij verklaart te zijn geboren op 16 februari 1995, wordt verzoeker op 2 februari 2010 onder de hoede van de Dienst Voogdij geplaatst en wordt op 3 februari 2010 een voogd aangewezen, de heer I. L.

1.3. Verzoeker dient op 9 februari 2010 een eerste asielaanvraag in.

1.4. Omdat er twijfel bestaat over de leeftijd van verzoeker wordt overgegaan tot een medisch onderzoek. Uit dit onderzoek, dat plaatsvindt op 24 februari 2010, blijkt dat verzoeker meerderjarig is. Bijgevolg wordt een einde gesteld aan de Voogdij.

1.5. Op 30 maart 2011 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest met nummer 63 547 van 21 juni 2011 weigert ook de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 29 juni 2011 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Verzoeker dient op 25 november 2011 een tweede asielaanvraag in. Hij legt hierbij zijn nationaal paspoort voor.

1.9. Op 22 juni 2012 beslist de dienst Voogdij dat verzoeker alsnog als minderjarig wordt beschouwd en wordt de heer I. L. opnieuw aangesteld als voogd.

1.10. Op 13 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en een beslissing tot afgifte aan de voogd van een bevel tot terugbrenging van verzoeker. Deze beslissingen worden op dezelfde dag ter kennis gebracht.

De beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [Z. F.]
geboren te [...], op [...]
en van nationaliteit te zijn : Ghana
die een asielaanvraag heeft ingediend op 25.11.2011 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 09.02.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 30.03.2011 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 23.06.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 25.11.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat het twee jaar geleden was dat betrokkene contact had gehad met zijn tweelingbroer [A. Z.], maar dat ze nu terug contact zouden hebben sinds zijn tweelingbroer in Spanje zou verblijven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn broer naar Marokko gegaan zou zijn, van waaruit hij de oversteek naar Spanje gemaakt zou hebben, maar er (in Spanje) nog geen asiel zou hebben aangevraagd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij anderzijds de bedoeling had om vanuit Togo naar België. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact met zijn broer vernomen heeft dat er twee weken geleden een Kussasi-man gedood zou zijn met machetes in de Sabon Gari Wijk te Missiga (deze wijk licht dicht bij de wijk [...]) waar betrokkene geboren werd) omwille van een conflict tussen de Kusassi en de Manpursi over het leiderschap. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niemand meer zou hebben in Ghana die hem documenten zou kunnen opsturen. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene naar school zou gegaan zijn in Kortrijk. Overwegende dat betrokkene een attest van regelmatige lesbijwoning dd. 30.06.2012 voorlegt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij hierna deeltijds onderwijs zou gaan volgen als

'schilder/behanger'. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij graag zou blijven wonen in Kortrijk, maar dat hij enerzijds zonder OCMW-steun niets zou kunnen huren en anderzijds zonder huurcontract geen OCMW-steun zou kunnen krijgen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag zijn verblijfsituatie in België aanklaagt. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de studies van betrokkene in België niet relevant zijn bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij samen woont met zijn vriendin, die nu zes maanden zwanger zou zijn. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn vriendin 800 euro per maand zou verdienen en dat hij dus ten laste zou zijn van haar. Overwegende dat deze problematiek er één is van materiële aard en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

Dit is de eerste bestreden beslissing

Het bevel tot terugbrenging is verder gesteld in de volgende bewoordingen:

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (1)

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, wordt aan

[L. I.]

*geboren te [...], op [...],
van nationaliteit: belg
verblijvende te [...]*

bevel gegeven

*de genaamde [Z. F.]
geboren te [...], op [...]
van nationaliteit: Ghana,
verblijvende te [...]*

binnen dertig (30) dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL :

Betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Overwegende dat betrokkene op 09.02.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 30.03.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 23.06.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 25.11.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de tweede asielaanvraag van betrokkene op 13.07.2012 een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg van Dienst Vreemdelingenzaken. Naar aanleiding van deze negatieve beslissing werd er een beslissing 'bevel tot terugbrenging' opgemaakt vanwege Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)."

Dit is de tweede bestreden beslissing

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid op aangezien verzoeker minderjarig is en onbekwaam tot het instellen van een beroep bij de Raad zonder vertegenwoordiging van zijn voogd.

Een minderjarige wordt in ons rechtstelsel als procesonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat hij vertegenwoordigd dient te zijn om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er geldt evenwel een uitzondering wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. De bestreden beslissingen raken onmiskenbaar aan de rechten die aan verzoekers persoon verbonden zijn. Het is verder niet betwist dat verzoeker op het ogenblik van het indienen van huidig verzoekschrift zeventien jaar oud was. Tevens blijkt dat hij tot tweemaal toe zelfstandig een asielerzoek indiende. Gelet op voormelde gegevens dient te worden aangenomen dat verzoeker beschikt over een voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep tot nietigverklaring bij de Raad in te stellen.

De opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep kan niet worden aangenomen.

3.2. Verweerder werpt eveneens een exceptie van onontvankelijkheid op wat de tweede bestreden beslissing betreft. Hij stelt dat het de voogd is die wordt belast met de terugbrenging en dat bijgevolg de vordering in zoverre deze is gericht tegen het bevel tot terugbrenging niet door verzoeker kon worden ingeleid.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker een persoonlijk belang bij het aan de voogd betekende bevel tot terugbrenging niet kan worden ontzegd. Het bevel tot terugbrenging omvat immers de redenen op grond waarvan wordt besloten dat verzoeker dient te worden teruggebracht naar de plaats waar hij vandaan komt.

De exceptie van verweerder is ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker stelt als volgt:

“A. Niet begeleide minderjarige vreemdeling

Bij zijn asielaanvraag heeft verzoeker steeds aangegeven minderjarig te zijn. Dit werd echter niet geloofd door de instanties omdat hij geen paspoort kon voorleggen.

Uiteindelijk kon verzoeker op 15 mei 2012 een origineel paspoort voorleggen waarin wordt vermeld dat hij geboren is op 16 februari 1995.

De FOD Justitie heeft op 25 mei 2012 deze geboortedatum bevestigd en een voogd aangesteld. Verzoeker is dan ook een niet- begeleide minderjarige (NBMV).

Immers, een niet-begeleide minderjarige vreemdeling wordt in de wet (art. 61/14, 1° Verblijfwet) gedefinieerd als elke persoon die:

- *Jonger dan 18 jaar is (er wordt geen rekening gehouden met de leeftijd van meerderjarigheid in het land van herkomst!)*
- *Niet begeleid is door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent krachtens*

de wet van toepassing overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht

- Onderdaan is van een land dat geen lid is van de Europese Economische Ruimte die definitief als dusdanig geïdentificeerd is door de dienst Voogdij.

Verzoeker dient dan ook te worden behandeld als dusdanig *quod non in casu*.

B. Procedure

Niet-begeleide minderjarige vreemdelingen kunnen zelf een asielaanvraag indienen. Zij worden dan niet-begeleide minderjarige asielzoekers (NBMA) genoemd.

De gewone asielprocedure wordt gevolgd met een aantal uitzonderingen. Zo moeten de asielinstanties de voogd die door de dienst Voogdij werd toegekend, steeds toestaan het gehoor bij te wonen. In casu is dit echter niet gebeurd.

Meer nog, een speciaal bureau minderjarigen onder directie asiel dient de asioldossiers van deze kinderen en jongeren op te volgen binnen de DVZ (= inschrijving, verhoor, beslissing, plaatsing met akkoord van de dispatching, administratieve opvolging tot aan het einde van de procedure). In de procedure blijkt nergens dat dit het geval is.

Zodoende werd verzoeker niet als een niet-begeleide minderjarige asielzoeker behandeld en werden de procedureregels niet gerespecteerd.

C. Geen terugbrenging van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling

Op basis van o.a. het Verdrag voor de Rechten van het Kind en de Resolutie van de Raad van de EU van 26/6/1997 inzake niet-begeleide minderjarige onderdanen van derde landen, is België ertoe gehouden voldoende bescherming te bieden aan NBM op haar grondgebied. Dat wil zeggen dat België:

- ernaar moet streven de minderjarige met zijn ouders te herenigen
- de NBMV in afwachting van een dergelijk duurzame oplossing moet opvangen, en hem tegen misbruik en uitbuiting moet beschermen
- de minderjarige niet onbegeleid naar zijn herkomstland mag terugbrengen tenzij er voldoende garanties zijn voor de opvang van de minderjarige ter plaatse

Om deze bescherming te realiseren, krijgt elke NBMV een voogd toegewezen, en voorziet de wet een speciale verblijfsmachtiging voor NBMV.

Aan een vreemdeling die minder dan 18 jaar oud is of die volgens zijn eigen nationale wetgeving minderjarig is, kan na de negatieve afloop van een verblijfsprocedure geen bevel tot terugbrenging worden afgeleverd.

Een uitzondering hierop is enkel mogelijk indien (MB 18.11.1999):

- er voldoende betrouwbare en veilige opvang mogelijk is in het land van herkomst of een ander land waar zijn of haar binnenkomst gewaarborgd is.
- De voogd dient alle maatregelen te nemen om de minderjarige terug te brengen naar het land van herkomst en dit binnen de termijn van 30 dagen.

Zoals blijkt uit de uiteenzetting van de feiten hierboven is er geen garantie dat er betrouwbare en veilige opvang mogelijk is in zijn land van herkomst.

Er werd dan ook ten onrechte een bevel tot terugbrenging afgeleverd aan verzoeker. Bovendien werd geen toepassing gemaakt van de bijzondere verblijfsprocedure.

D. Motivering

Het bevel tot terugbrenging vermeldt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort. Nochtans werd zijn kinderpaspoort neergelegd waarvan de authenticiteit werd erkend door de FOD Justitie (stuk 3-4).

Verzoeker beschikt dan ook wel degelijk over een geldig paspoort waardoor de bestreden beslissing de materiële dan wel formele motiveringsplicht schendt (Wet 29.07.1991 en art. 62 Wet 15.12.1980)."

4.2.1. Inzake de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Verzoeker beperkt er zich *in casu* toe te stellen dat hij een niet-begeleide minderjarige is doch dat hij niet als dusdanig werd behandeld en dat de procedureregels voorzien voor minderjarige asielzoekers niet werden gerespecteerd. Hij preciseert evenwel op geen enkele wijze welke concrete bepaling of welk beginsel als dusdanig zou zijn miskend door het nemen van de eerste bestreden beslissing, die inhoudt dat de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in aanmerking wordt genomen.

Ten overvloede wijst de Raad op het volgende. Wat het tweede asielverzoek van verzoeker betreft, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker – in tegenstelling tot wat hij thans aanvoert – wel degelijk werd gehoord in het bijzijn van zijn voogd en dit op 13 juli 2012. Het is correct dat op 28 november 2011, als gevolg van de onduidelijkheid die op dat ogenblik bestond omtrent de leeftijd van verzoeker, een gehoor plaatsvond zonder de aanwezigheid van een voogd. Dit werd evenwel, nadat alsnog de minderjarigheid van verzoeker werd aangenomen, rechtgezet middels het gehoor op 13 juli 2012. De eerste bestreden beslissing werd bovendien mede door de voogd ondertekend ter kennisname. Verzoeker betoogt verder louter op algemene wijze dat niet blijkt dat zijn dossier werd opgevolgd door het bureau minderjarigen van de Dienst Vreemdelingenzaken, doch licht niet toe op welke wijze dit gegeven – indien dit al kan worden aangenomen – de bestreden beslissing zou hebben beïnvloed. Des te meer nu verzoeker tot tweemaal toe in persoon asiel heeft gevraagd en er werd aangenomen dat hij beschikt over een voldoende onderscheidingsvermogen.

De Raad wijst er ook op dat hij zich enkel kan uitspreken over de thans aangevochten beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, en niet over de eerdere beslissingen die zijn genomen naar aanleiding van zijn eerste asielverzoek in België.

Het beroep tot nietigverklaring in zoverre dit is gericht tegen de beslissing tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag is onontvankelijk.

4.2.2. Inzake het bevel tot terugbrenging

4.2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers geduid dat een bevel tot terugbrenging wordt afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en op grond van de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoeker kon bijgevolg op lezing van de tweede bestreden

beslissing op eenvoudige wijze de juridische en feitelijke overwegingen kennen op basis waarvan deze beslissing werd genomen en kon aldus met kennis van zaken nagaan of het zin had de tweede bestreden beslissing aan te vechten. Aan het doel van de formele motiveringsplicht is dan ook voldaan.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de motivering van de tweede bestreden beslissing niet correct is, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de afgifte van het bevel tot terugbrenging is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker toont, door te verwijzen naar zijn geldig paspoort, niet aan dat hij in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten zoals bepaald in artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Hiertoe wordt immers een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel bedoeld voorzien van een visum of van een visumverklaring. De Raad wijst er in dit verband op dat, overeenkomstig artikel 1 van de verordening nr. 539/2001/EG van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, onderdanen van Ghana bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit van een visum dienen te zijn. Er blijkt niet dat verzoeker beschikt over het vereiste visum, zodat verweerder kon vaststellen dat hij geen houder is van de vereiste binnenkomstdocumenten in de zin van artikel 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt verder vast dat de tweede bestreden beslissing is afgegeven in toepassing van artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit. In zoverre verzoeker wenst aan te voeren dat ten aanzien van hem geen bevel tot terugbrenging kon worden genomen, kan de Raad enkel verwijzen naar voormelde bepaling en vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft de bepaling te duiden op grond waarvan hij deze mening is toegedaan.

Overeenkomstig artikel 118, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit wordt in de regel geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan een minderjarige onder de leeftijd van 18 jaar of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is. De minister of zijn gemachtigde kan op deze regel echter een uitzondering voorzien in een bijzondere beslissing. Op grond van deze bevoegdheid voorzag de minister van Binnenlandse Zaken op 18 november 1999 dat een minderjarige boven de leeftijd van 16 jaar, onder bepaalde voorwaarden, een bevel om het grondgebied te verlaten kon krijgen. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift – door te verwijzen naar het “*MB 18.11.1999*” – doelt op bovenvermelde bijzondere beslissing van de minister, dient te worden opgemerkt dat *in casu* geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd aan verzoeker. De bestreden beslissing betreft een bevel tot terugbrenging, dewelke verweerder overeenkomstig artikel 118, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit aan de voogd van verzoeker heeft afgeleverd. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig baseren op voormelde ministeriële beslissing van 18 november 1999 teneinde de wettigheid van huidig aangevochten bevel tot terugbrenging aan te vechten.

Verzoeker betoogt daarnaast dat ten onrechte geen toepassing is gemaakt van de bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen. De Raad wijst er in dit verband op dat niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, via hun voogd, steeds via de bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen kunnen verzoeken om te worden gemachtigd tot een verblijf in België. In het kader van deze procedure dient een duurzame oplossing voor de minderjarige te worden nagegaan. Deze procedure was aanvankelijk geregeld in een omzendbrief van 15 september 2005, doch is thans wettelijk geregeld in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 110*sexies* tot 110*undecies* van het Vreemdelingenbesluit. Uit artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet volgt dat ofwel dient te worden geopteerd voor een procedure tot bescherming ofwel voor een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, in te leiden door de voogd. Uit de

stukken van het administratief dossier volgt dat verzoeker ervoor opteerde een (volgende) asielaanvraag in te dienen, eerder dan voormelde bijzondere verblijfsprocedure op te starten. Dit gegeven blijkt ook uit het gegeven dat hij huidig beroep instelde tegen de bestreden beslissingen en aldus volhardt in zijn keuze om als minderjarige de procedure tot bescherming te volgen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de voogd van verzoeker de bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarigen heeft opgestart teneinde na te gaan wat een duurzame oplossing is. Bijgevolg kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat ten onrechte geen toepassing is gemaakt van de bijzondere procedure voor niet-begeleide minderjarigen. Verzoeker blijft verder in het kader van huidig beroep in gebreke enig begin van bewijs aan te brengen dat een opvang in zijn herkomstland niet mogelijk is. Verzoeker verwijst naar zijn vluchtrelaas doch hiervan werd door de adjunct-commissaris-generaal en de Raad in het kader van de eerste asielprocedure reeds vastgesteld dat dit niet geloofwaardig is. Verzoeker bracht dienaangaande in het kader van zijn tweede asielprocedure ook geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de tweede bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.2.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) dient de Raad op te merken dat verzoeker in gebreke blijft de concrete bepaling van dit verdrag te duiden die door de tweede bestreden beslissing zou zijn geschonden en dat hij evenmin toelicht op welke wijze deze concrete bepaling dan wel zou zijn geschonden. Dit is des te meer van belang, nu niet alle bepalingen opgenomen in het Kinderrechtenverdrag directe werking hebben. Verzoekers betoog dienaangaande is dan ook onvoldoende precies opdat dit onderdeel van het middel als ontvankelijk kan worden beschouwd.

4.2.2.4. Verzoeker verwijst verder naar de resolutie van de Raad van de Europese Unie van 26 juni 1997 inzake niet-begeleide minderjarige onderdanen van derde landen. De Raad merkt evenwel op dat deze resolutie enkel richtsnoeren bevat voor de nationale overheden, doch geen bindende rechtsnorm betreft waaraan bestuurlijke beslissingen dienen getoetst te worden. Verzoekers uiteenzetting mist ook de vereiste precisie, nu hij in gebreke blijft te duiden welke concrete bepaling vervat in voormelde resolutie de bestreden beslissing schendt. Dit onderdeel van het middel dient dan ook eveneens als onontvankelijk te worden beschouwd.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS